

سُورَى كِه رَاجِع بَه قِيَامَتِ هِسْتَد

- تعدادی از سوره‌ها هستند که مشهور شده‌اند به اینکه مربوط به امیرالمؤمنین (علیه‌السلام) هستند. جالب اینجاست وقتی این سوره‌ها را بررسی می‌کنیم یا بینیم یا ثواب قرائت آن‌ها به‌طور ویژه مربوط به امیرالمؤمنین (علیه‌السلام) است و یا اینکه گفته‌اند این سوره در شأن حضرت امیر نازل شده است. به‌خصوص سوره‌های «**واقعه**» و «**حاقه**». یعنی سوره‌هایی که به‌طور اختصاصی مضامینشان مربوط به قیامت است، ربطی به امیرالمؤمنین (علیه‌السلام) دارند. البته چرایی این قضیه را خدا می‌داند، اما یکی از وجوهی که انسان می‌تواند ذهنش را رها کند و بتواند در این زمینه فکر کند، این است که بحث قیامت و سنخ آن چیزی است مانند امیرالمؤمنین (علیه‌السلام) که «رحماء بینهم و اشداء علی الکفار» را در درون خود دارد. اگر باطن دنیا همان قیامت باشد، لابد مقام حضرت باطن همه دنیا است.

- در سوره مبارکه «**نبأ**» بحث از نبأ عظیم شروع می‌شود که نبأ عظیم را قیامت نامیده‌اند. سپس درباره جبال، ازواج، خواب، شب، روز، آسمان، خورشید، ابر، گیاه، جنگل و ... صحبت می‌کند. از آیه ۱۶ به بعد سوره در ۱۰ آیه نسبتاً مفصل راجع به نعمت‌های دنیا صحبت می‌کند. - در آیه ۱۷ قیامت را با «یوم الفصل» و «میقات» می‌شناساند. ابتدا قیامت را با «نبأ» بیان داشته و حال را با «یوم الفصل». در روایات داریم که امیرالمؤمنین (علیه‌السلام) «فاروق» هستند یعنی بین حق و باطل را جدا می‌کند.

- از آیه ۱۸ تا آخر سوره در حوزه قیامت و مقاطع مختلف آن صحبت می‌کند. پس از ۴۰ آیه‌ای که این سوره دارد، حدوداً ۱۰ آیه راجع به دنیاست و ۳۰ آیه راجع به قیامت و مواقف مختلف آن است. مثلاً درباره بهشت، جهنم، صور و وقایع قبل از قیامت، حساب، کتاب و نتایج به‌صورت فوز و روح و ملائکه و در آخر هم انذار از اینکه نقش رسول متنبه کننده است و اگر انسان مسیرش را درست نرود، در روز قیامت به صورت کافر ظاهر می‌شود و می‌گوید: «یا لَیْتَنی کُنْتُ تُرَاباً».

- جمله «یا لَیْتَنی کُنْتُ تُرَاباً». عبارت «یا لیتنی» به معنای «ای کاش» از زبان بنده است، در واقع یعنی همان «ویل» و به معنای «وای» از زبان خداست.

- برخلاف مرسوم که در مواجهه با آیات قیامت، وارد فضای قیامت می‌شوند، می‌خواهم درباره شرح و بسط آیات قیامت به شرح و بحث آیات طبیعت رجوع کنیم. یعنی همان ۱۰ آیه‌ای که راجع به قیامت نیست. (البته فقط دو فراز آن را توضیح می‌دهیم).

- (آیات ۶ و ۷): «أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهَاداً» و «الْجِبَالَ أَوْتَاداً» ... تا آیه ۱۶. «مهاده» یعنی جایی که محل آمدگی است. در همه این آیات می‌بینم خدا جعلی در آن قرار داده و اگر انسان را از همه این‌ها بیرون ببریم، اتفاقی که می‌افتد این است که نه از مهاده و نه از سیاط و نه از لیل که لباسی است برای انسان و ... هیچ‌کدام خبری نیست. انتزاع کردن مسائل در درونمان نیز همین مسئله است. وقتی شب می‌شود، ما احساس آرامش می‌کنیم «آن هم در درون خودمان» پس جهنم و بهشت هم وجود خود انسان می‌شود. ماهیت قیامت، جهنم، بهشت و ... ماهیت تقدیری است که در درون انسان اتفاق افتاده و ممکن است خوب بوده و یا بد باشد و خارج از حوزه انسان هم نیست.

اللهم صل علی محمد و آل محمد و الحمد لله رب العالمین